

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: Kž.70/04
Brčko, 30.07.2004. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija: Gligorević Ruže, kao predsjednika vijeća, Kadrić Zijada i Tešić Dragane, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Šakić Tanje, kao zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog F. M. zv. F. sina N. iz D. D., Brčko Distrikt Bosne i Hercegovine, zbog krivičnog djela silovanja iz člana 221 stav 1 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući po žalbama: Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i branioca optuženog – advokata Kancelarije za pravnu pomoć u Brčko Distriktu Bosne i Hercegovine, S. M., izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj K.208/01 od 04.05.2004. godine (koja je rješenjem istog suda broj K.208/01 od 19.05.2004. godine ispravljena u odluci o troškovima krivičnog postupka), na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj 30.07.2004. godine u prisutnosti zamjenika javnog tužioca Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, Stjepanović Gojka, optuženog F. M. i njegovog branioca, donio je

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe: Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i branioca optuženog F. M., advokata Kancelarije za pravnu pomoć u Brčko Distriktu Bosne i Hercegovine, S. M., te presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj K.208/01 od 04.05.2004. godine (koja je ispravljena u odluci o troškovima krivičnog postupka rješenjem istog suda broj K.208/01 od 19.05.2004. godine), POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Osnovni sud) broj K.208/01 od 04.05.2004. godine, koja je u odluci o troškovima krivičnog postupka ispravljena rješenjem istog suda broj K.208/01 od 19.05.2004. godine, oglašen je krivim F. M. da je radnjama opisanim u izreci pomenute presude počinio krivično djelo silovanja iz člana 221 stav 1 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ FBiH), pa ga je taj sud, uz primjenu pomenutog zakonskog propisa te članova 5, 33, 37 i 40 KZ FBiH, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, u koju se optuženom ima uračunati vrijeme koje je proveo u pritvoru od 24.06.1997. godine do 20.08.1997. godine.

Istom presudom, koja je u odluci o troškovima krivičnog postupka ispravljena rješenjem istog suda broj K.208/01 od 19.05.2004. godine, obavezan je optuženi F. M. da plati na ime paušala za rad suda iznos od 200,00 KM, te na ime ostalih troškova krivičnog postupka iznos od 946,31 KM, sve u roku od 3 mjeseca po pravosnažnosti presude.

Oštećena H. S. je sa imovinsko-pravnim zahtjevom u cjelosti upućena na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu su u zakonskom roku izjavili: branilac optuženog F. M. – advokat Kancelarije za pravnu pomoć u Brčko Distriktu Bosne i Hercegovine, S. M., zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kazni, troškovima krivičnog postupka i imovinsko-pravnom zahtjevu, s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine njenu žalbu uvaži te pobijanu presudu preinači tako da njenog branjenika F. M. oslobodi od optužbe ili da ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak, te Javno tužilaštvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine koje se žali zbog odluke o krivičnoj sankciji i predlaže da Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine žalbu Javnog tužilaštva uvaži, pobijanu presudu preinači tako da optuženog F. M. osudi na kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju u odnosu na onu kaznu koja je optuženom izrečena prvostepenom presudom.

Na javnoj sjednici vijeća održanoj kod ovog suda 30.07.2004. godine, advokat Kancelarije za pravnu pomoć u Brčko Distriktu Bosne i Hercegovine S. P., koji je na javnoj sjednici vijeća mijenjao branioca optuženog - advokata S. M., je ostao pri navodima i prijedlogu iz pismeno izjavljene žalbe advokata S. M. od 28.05.2004. godine, dok je zamjenik javnog tužioca Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, Stjepanović Gojko ostao pri navodima i prijedlogu iz pismeno izjavljene žalbe Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kt.253/01 od 24.05.2004. godine, kao i pri pismenom odgovoru koji je podneskom od 01.06.2004. godine Javno tužilaštvo dalo na izjavljenu žalbu branioca optuženog.

Ovaj sud je u smislu člana 306 Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP BD BiH) ispitaio prvostepenu presudu u onom dijelu u kome se ista pobija žalbama branioca optuženog F. M. – advokata S. M. i Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, pa je donio presudu kao u izreci iz slijedećih razloga:

Nije opravdan žalbeni prigovor branioca optuženog F. M., advokata S. M. (u daljem tekstu: branilac optuženog) da je Osnovni sud BD BiH, zbog toga što je u prvom stepenu u ovom krivičnom predmetu sudio sudija pojedinac a ne vijeće sastavljeno od trojice sudija, bio nepropisno sastavljen, te da je time isti sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 358 stav 1 tačka 1 Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP-a FBiH).

Navedeni prigovor je neopravdan iz razloga što je od 01.07.2003. godine na teritoriji Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u primjeni Zakon o krivičnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine", broj 10/03 od 24.06.2003. godine) koji, vezano za nadležnost i sastav suda u članu 23 stav 2 propisuje da Osnovni sud u prvom stepenu sudi u vijeću sastavljenom od trojice sudija **a sudija pojedinac sudi za krivična djela za koja je propisana kao glavna kazna novčana kazna ili kazna zatvora do 10 godina.**

Kako je u konkretnom slučaju za krivično djelo silovanja iz člana 221 stav 1 KZ FBiH, za koje je F. M. optužen i oглаšen krivim prvostepenom presudom, propisano da će se učinilac navedenog krivičnog djela kazniti zatvorom od jedne do deset godina, to je propisno i u skladu sa važećim odredbama člana 23 stav 2 ZKP-a BD BiH, Osnovni sud Brčko Distrikta BiH, kao prvostepeni sud, bio sastavljen kada je

za navedeno krivično djelo krivični postupak proveo i donio presudu sudija pojedinac. Stoga se ne može uvažiti žalbeni prigovor branioca optuženog da je navedeni sud bio nepropisno sastavljen i da je počinjena naprijed pomenuta bitna povreda odredaba krivičnog postupka.

U prigovoru da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 358 stav 1 tačka 11 ZKP-a FBiH, branilac optuženog ističe da je dio izreke presude nerazumljiv i suprotan razlozima presude te provedenim dokazima.

Tako u izreci pobijane presude sud navodi da su povrede H. S. nastale od udaraca nogama i rukama (a što u jednom dijelu iskaza navodi svjedok S. A.) dok se iskazom ljekara S. S. potpuno isključuje da su utvrđene povrede kod oštećene H. S. nastale na navedeni način tj. udarcima nogama i rukama.

Sud potpuno zanemaruje navode iskaza ljekara S. S. ocjenjujući ih nedovljno obrazloženim i nepreciznim. Međutim, iz izjave navedenog svjedoka koju je dao na zapisnik o izvanraspravnom saslušanju se zaključuje suprotno. Navedeni svjedok je precizno obrazložio na koji način su kod oštećene H. S. nastale sve povrede, uključujući i onu koja se odnosi na podliv u predjelu desnog oka (ta povreda, po mišljenju navedenog svjedoka, ako je nanesena udarcem šake, nanesena je od strane osobe koja je ljevak, dok branilac optuženog ističe da je optuženi dešnjak).

S obzirom da je navedeni svjedok ljekar S. S., oštećenu H. S. pregledao dan nakon njenog povrijeđivanja, isti svjedok je po ocjeni branioca optuženog "najkompetentniji" da dâ sud o načinu nastanka tjelesnih povreda kod oštećene.

Naprijed navedeni prigovori branioca optuženog su po ocjeni ovog suda neosnovani. Sasvim je paušalna tvrdnja, da je izreka pobijane presude u bilo kom dijelu nerazumljiva. Isto tako način povrijeđivanja oštećene H. S., koji je opisan u izreci pobijane presude, odgovara njenim razlozima, odnosno dokazima koje je prvostepeni sud opravdano prihvatio kao pouzdane (a to su izjave: oštećene H. S., svjedoka S. A.–D., Š. F., I. A., zatim izjava svjedoka B. A., koju je dao pred istražnim sudijom Općinskog suda u Orašju 25.07.1997. godine, te nalaz i mišljenje vještaka za sudsku medicinu prof dr Z. C.).

Što se tiče izjave koju je ljekar S. S., 27.04.1998. godine dao pred Općinskim sudom u Orašju, na zapisnik o izvanraspravnom saslušanju, treba imati u vidu činjenicu da je on na pomenuti zapisnik istovremeno dao izjavu i kao svjedok i kao stručno lice (vještak), a to po ocjeni ovog suda predstavlja neopravdan izuzetak od pravila izraženog u članu 239 stav 3 ZKP FBiH, gdje je propisano **"da se za vještaka, po pravilu neće uzeti osoba koja je saslušana kao svjedok."**

Opće prihvaćeno pravilo u sudskoj praksi je da se ljekar, koji je pregledao povrijeđenu osobu, te joj ukazao ljekarsku pomoć nakon povređivanja, ne saslušava u postupku pred sudom kao vještak radi davanja nalaza i mišljenja u vezi kvalifikacije tjelesnih povreda i mogućeg načina njihovog nanošenja, nego se samo eventualno pred sudom saslušava u svojstvu svjedoka i svjedoči o određenim okolnostima, kao što su činjenice: kada i u kakvom stanju se povrijeđena osoba javila ljekaru na pregled, koju vrstu povreda je ljekar utvrdio ljekarskim pregledom na tijelu povrijeđene osobe, na kojim dijelovima tijela su utvrđene tjelesne povrede i kako su iste izgledale, da li su povrede bile svježije ili starije itd. Te činjenice su od značaja onoj stručnoj osobi koja pred sudom poslije toga bude kao vještak medicinske struke davala nalaz i mišljenje vezano za kvalifikaciju tjelesnih povreda i načina njihovog nanošenja.

Radi objektivnosti nalaza i mišljenja vještaka, za vještaka se poziva i u tom svojstvu saslušava pred sudom ljekar, odnosno doktor određene specijalnosti, koji nije liječio povrijeđenu osobu, te koji, prije toga, kroz izdato ljekarsko uvjerenje, nije dao svoj sud o kvalifikaciji povreda koje je zadobila povrijeđena osoba.

S obzirom na naprijed navedeno, pogrešan je stav branioca optuženog, da je zbog činjenice, što je povrijeđenu H. S., liječnički pregledao te joj pružio ljekarsku pomoć dan nakon povrijeđivanja, ljekar S. S., "najkompetentniji" da dâ sud o nastanku tjelesnih povreda kod oštećene. Ovaj sud ocjenjuje da nije bilo opravdano da se ljekar S. S., pored toga što je saslušan u svojstvu svjedoka, saslušava pred istim sudom i u svojstvu stručnog lica – vještaka. S obzirom na pomenuto, opravdano Osnovni sud BD BiH u pobijanoj presudi nije prihvatio onaj dio iskaza ljekara S. S. gdje se isti očitovao kao stručno lice – vještak, dajući mišljenje o načinu na koji su oštećenoj nanijete tjelesne povrede i gdje je dao ocjenu da bi lice koje je oštećenoj H. S. nanijelo laku tjelesnu povredu u vidu krvnog podliva u predjelu desnog oka, trebalo biti ljevak (ukoliko je ta povreda nanijeta udarcem šake).

Nije argumentovana tvrdnja branioca optuženog da prvostepeni sud nije dao razloge o odlučnim činjenicama, odnosno ako je iste dao da su oni nejasni i u znatnoj mjeri protivrječni.

O svim odlučnim činjenicama je prvostepeni sud dao potpune, jasne, neprotivrječne i logički prihvatljive razloge.

Ne stoji ni prigovor branioca optuženog da je vještak za sudsku medicinu prof dr Z. C. u svom nalazu i mišljenju protivrječan. Isti vještak je do kraja dosljedan u svojoj tvrdnji da tjelesne povrede koje je kritične prilike zadobila oštećena H. S., ne isključuju njeno silovanje. I oko drugih bitnih činjenica ne postoji protivrječnost između onog što je navedeni vještak naveo u svom pismenom nalazu i mišljenju i onog što je usmeno iznio na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom izlažući i pojašnjavajući svoj pismeni nalaz i mišljenje.

Pravilno prvostepeni sud u pobijanoj presudi utvrđuje da je iskaz oštećene H. S. u pogledu bitnih činjenica, potvrđen i iskazom svjedoka B. A., kojeg je svjedok dao na zapisnik kod istražnog sudije. Da je opravdano navedeno utvrđenje suda proizilazi iz uvida u zapisnik o saslušanju svjedoka B. A. od 25.07.1997. godine, koji je sačinjen pred istražnim sudijom Općinskog suda u Orašju, Knežević Perom. U toj izjavi pred istražnim sudijom, koju je dao mjesec dana nakon događaja o kome svjedoči (dakle, dok je svjedoku pamćenje u vezi predmetnog događaja bilo dosta svježe) svjedok je izjavio da ga je u jutarnjim satima 24.06.1997. godine, dok je spavao u kući Š. F., kucajući na prozor, probudio F. M.. **Kada je ustao F. mu je rekao da je bio sa njegovom konobaricom H., da ju je malo istukao i da je spavao s njom, te da H. ima "malu šljivicu", a isto tako mu je rekao da je H. našao na putu između B. i B.**

Svjedok je dalje naveo da je poslije toga, **istog dana u popodnevnim satima, po dolasku u svoj restoran vidio oštećenu H. S., te je vidio da je desna strana H. lica bila modra. S. mu je tada rekla da je to H. uradio F. Kada je nakon toga H. pomjerila majicu na svojim leđima, primjetio je na leđima kod iste ogrebotine. Svjedok je još izjavio da je H., kada ju je pomenute prilike vidio u restoranu, izgledala strašno, da je bila modra u licu, blijeda i uplašena.**

S obzirom na sve naprijed navedeno, prigovor branioca optuženog da iskaz oštećene nije potkrijepljen iskazom svjedoka B. A., koji je svjedok dao na zapisnik istražnog sudije, je po ocjeni ovog suda neosnovan.

Nije sporna činjenica koju branilac optuženog ističe u žalbi, da je iskaz oštećene H. S. suprotan odbrani optuženog. To zaključuje i prvostepeni sud u pobijanoj presudi te prilikom ocjene iznijete odbrane optuženog i iskaza svjedoka oštećene H. S., sud daje jasne i logički prihvatljive razloge zbog čega nije poklonio vjeru tvrdnjama optuženog koje je iznio u svojoj odbrani, a zbog čega je povjerovao iskazu oštećene. Sve razloge prvostepenog suda kao logične prihvata ovaj sud.

Međutim, što se tiče tvrdnje branioca optuženog da je iskaz oštećene kontradiktoran sa svim izvedenim dokazima, takva tvrdnja je neargumentovana, odnosno proizvoljna.

Takođe se ne može prihvatiti opravdanom tvrdnja branioca optuženog da je iskaz oštećene H. S. potpuno kontradiktoran nalazu vještačenja bioloških tragova, koje je 25.07.1997. godine obavljeno u Centru za kriminalistička vještačenja MUP-a RH.

Tačno je to da je oštećena u svojoj izjavi navela da se polni odnos između nje i optuženog dogodio u vozilu optuženog. Tačno je to da je sud prihvatio kao dokaz pomenuti nalaz i mišljenje, koji se odnose na vještačenje bioloških tragova, koje je obavljeno u Centru za kriminalistička vještačenja MUP-a RH, gdje je u nalazu i mišljenju navedeno da na gaćicama H. S. (omot broj 6.) su nađeni tragovi sperme, a da krvnu grupu tog traga nije moguće dokazati zbog kontaminiranosti i nepovoljnog uticaja podloge. Dalje je navedeno da u materijalu koji je izuzet iz putničkog vozila marke ..., vlasništvo F. M. (omoti broj 1, 2. i 3.) nisu nađene stidne dlake. Sve naprijed navedeno ne pokazuje opravdanom tvrdnju branioca optuženog da je iskaz oštećene kontradiktoran sa nalazom i mišljenjem vezanim za vještačenje bioloških tragova. Naime, prilikom vještačenja je na gaćicama oštećene pronađena sperma, ali se zbog kontaminiranosti i nepovoljnog uticaja podloge, vještačenjem ne može utvrditi da li ista potiče ili ne potiče od optuženog. Prema tome, navedenim vještačenjem koje je prvostepeni sud prihvatio kao dokaz, nije utvrđeno nešto što je suprotno tvrdnji oštećene. To što sud, pored navedenog nalaza i mišljenja koji se odnose na vještačenje bioloških tragova, na osnovu iskaza oštećene kojoj poklanja vjeru, utvrđuje da se polni odnos između oštećene i optuženog desio u vozilu optuženog, ne čini izreku presude protivrječnom sa njenim razlozima, a niti je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 358 stav 1 tačka 11 ZKP-a FBiH, a na koju branilac optuženog u žalbi ukazuje.

Prigovarajući da nije bilo mjesta da prvostepeni sud prihvati kao pouzdan iskaz svjedoka S. A., branilac optuženog navodi da je svjedokinja bila pristrasna kod datog iskaza u korist oštećene, a osim toga ističe da sud pri ocjeni iskaza navedene svjedokinje zanemaruje činjenicu da ista nije imala neposrednih saznanja o tome šta se desilo i kako se desilo između oštećene i optuženog (nego samo posredna saznanja do kojih je došla preko oštećene), te da neposrednih saznanja o navedenom nisu imali ni drugi svjedoci na čije iskaze se sud poziva u pobijanoj presudi.

Navedeni prigovor, kojim se ukazuje na pogrešnu ocjenu iskaza svjedokinje S. A., koju ocjenu je izvršio prvostepeni sud, te shodno tome i na pogrešno utvrđeno činjenično stanje koje je isti sud utvrdio na osnovu iskaza pomenutog svjedoka, je po ocjeni ovog suda neopravdan. Ni jednim argumentom branilac optuženog nije potkrijepio svoju tvrdnju da je navedena svjedokinja u svom iskazu bila pristrasna u korist oštećene H. Zašto je poklonio vjeru iskazu svjedokinje S. A., kao i iskazima nekih drugih svjedoka pri utvrđivanju činjeničnog stanja u pobijanoj presudi,

prvostepeni sud je dao sasvim jasne i logički prihvatljive razloge, koje prihvata i ovaj sud.

Dalje prigovarajući u žalbi na pogrešnost i nepotpunost činjeničnog stanja utvrđenog u pobijanoj presudi, branilac optuženog navodi da navedeni sud utvrđuje da je optuženi F. M. izvršio obljubu nad oštećenom H. S., prethodno upotrijebivši silu i prijetnju, ali da iz odbrane optuženog, te iskaza svjedoka P. A., nalaza i mišljenja vještaka dr. M. V., iskaza dr. S. S., nalaza biološkog vještačenja, nalaza ginekologa dr. E. R., nalaza dr. N. I., ljekarskog uvjerenja od 25.06.1997. godine, te iskaza svjedoka B. A. i I. A., ne proizilazi takvo činjenično stanje.

Branilac optuženog ističe da na osnovu odbrane optuženog te pomenutih dokaza proizilazi da je oštećena H. svojom voljom pristala na polni čin sa optuženim F., te da se isti desio u njenoj sobi, na njenom krevetu, a ne u F. autu i ne na način kako to H. navodi. Po ocjeni odbrane činjenično stanje utvrđeno u pobijanoj presudi je odraz pogrešne ocjene iskaza oštećene, te ostalih provedenih dokaza. Prvostepeni sud ne prihvata nalaz i mišljenje vještaka dr. M. V. kao ni iskaza dr. S. S., iskaz okrivljenog F. M., te djelimično iskaz P. A., a uopšte ne daje ocjenu zašto iste dokaze na prihvata. Razlozi koje sud navodi u obrazloženju presude su neargumentovani i predstavljaju paušalnu ocjenu dokaza. S druge strane sud prihvata nalaz i mišljenje vještaka dr. Z. C., a ne daje ocjenu tog dokaza. Navedeni vještak je kontradiktoran u svom nalazu i mišljenju, a nalaz i mišljenje tog vještaka su kontradiktorni nalazu i mišljenju dr. M. V.

Branilac optuženog dalje u žalbi ističe, da za postojanje krivičnog djela silovanja, nije dovoljna svaka sila, nego ozbiljna sila i ozbiljna prijetnja, a s druge strane otpor žrtve mora biti stalan i ozbiljan. U konkretnom slučaju sila i prijetnja su u potpunosti izostali. Ni jedan dokaz ne potvrđuje iskaz oštećene da je nad njom upotijebljena ozbiljna sila ili prijetnja. Jedini mogući zaključak je po ocjeni branioca optuženog da se silovanje nikada nije ni desilo, nego da je H. čin silovanja izmislila, te da je jedina moguća odluka da Apelacioni sud zbog nedostatka dokaza njenog branjenika oslobodi od optužbe.

Pomenuti žalbeni prigovori kojima se prigovara na nepotpunost i pogrešnost činjeničnog stanja utvrđenog u pobijanoj presudi, zbog toga što je navodno prvostepeni sud pogrešno ocjenio odbranu optuženog iznijetu na glavnom pretresu pred tim sudom, kao i dokaze koji su izvedeni na glavnom pretresu pred istim sudom, **su po ocjeni ovog suda neopravdani.**

Prvostepeni sud je u obrazloženju presude iznio sadržaj odbrane optuženog F. M., te iskaze saslušanih svjedoka i vještaka, te sadržaj pismene dokumentacije koja je cijenjena kao dokaz i decidno navedena u obrazloženju pobijane presude, te je sveobuhvatno i pažljivo cijenio iznijetu odbranu optuženog i sve provedene dokaze. Zašto je u cjelosti poklonio vjeru iskazu svjedoka – oštećene H. (B.) S., te svjedoka S. A.-D., Š. F., I. A., nalazu i mišljenju vještaka za sudsku medicinu dr. Z. C. i nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra dr. K. B., te zašto je djelimično poklonio vjeru iskazima svjedoka B. A. i P. A., zašto je djelimično prihvatio iskaz dr. S. S., te zašto nije povjerovao obrani optuženog F. M., te prihvatio pouzdanim nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke dr. M. V., prvostepeni sud je dao potpune, jasne, neprotivrječne i logički prihvatljive razloge koje usvaja ovaj sud. Prvostepeni sud je isto tako pažljivo cijenio i ostale provedene dokaze – pismenu dokumentaciju koja se nalazi u

krivičnom spisu, a koja je navedena u obrazloženju pobijane presude, kao i druge dokaze koje branilac optuženog navodi u žalbi.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primjenio krivični zakon kada je radnje optuženog navedene u optužnici, odnosno u izreci pobijane presude pravno okvalifikovao kao krivično djelo silovanja iz člana 221 stav 1 KZ FBiH, te kada je utvrdivši da je optuženi i krivično odgovoran za navedeno krivično djelo istog oglasio krivim, te mu izrekao zatvorsku kaznu kao u izreci pobijane presude.

U prigovoru na odluku o kazni, troškovima krivičnog postupka i imovinsko-pravnom zahtjevu, branilac optuženog F. M. ističe da su navedene odluke prvostepenog suda odraz bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi.

Navedeni prigovor je neopravdan jer po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude i u pismeno izrađenoj presudi nije počinio nijednu od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka na koje branilac optuženog u žalbi ukazuje, a niti je činjenično stanje u pobijanoj presudi nepotpuno i pogrešno utvrđeno. Odluka o kazni, koja je pobijanom presudom izrečena optuženom F. M. za učinjeno krivično djelo, odluka o troškovima krivičnog postupka na čije plaćanje je taj sud obavezao optuženog, i imovinsko – pravnom zahtjevu, su opravdane i na zakonu zasnovane.

Javno tužilaštvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, obrazlažući žalbu u pogledu prigovora na odluku o kazni, koju je prvostepeni sud pobijanom presudom izrekao optuženom F. M., ističe da je navedeni sud optuženom izrekao kaznu zatvora od godinu dana, koja kazna po trajanju odgovara posebnom minimumu te kazne koji je u članu 221 stav 1 KZ FBiH, propisan za predmetno krivično djelo silovanja (po navedenom članu i stavu KZ FBiH propisana je kazna zatvora od jedne do deset godina), tako da žalilac smatra da se navedenom mjerom zatvorske kazne neće moći ostvariti propisana svrha kažnjavanja.

Osim toga, Javno tužilaštvo smatra da optuženi nije bio mlada osoba u vrijeme činjenja krivičnog djela (pošto je u to vrijeme imao 30 godina i 8 mjeseci života), tako da "mladost optuženom" prvostepeni sud nije trebao cijeliti kao olakšavajuću okolnost. Dalje smatra da navedeni sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio kao otežavajuću okolnost na strani optuženog činjenicu da je ranije osuđivan zbog krivičnih djela sa elementima nasilja. Tako je u 2002. godini, pored drugih krivičnih djela osuđen na zatvorske kazne i zbog krivičnog djela nasilničkog ponašanja iz člana 372 Krivičnog zakonika Republike Srpske i zbog krivičnog djela napada na služneo lice u vršenju poslova bezbjednosti iz člana 199 stav 2 Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine, tako da navedene činjenice navode na zaključak da je optuženi sklon vršenju krivičnih djela sa elementima nasilja i da je kod njega otežan proces resocijalizacije.

Pored navedenog, Javno tužilaštvo ocjenjuje da je prvostepeni sud, kao otežavajuću okolnost pri odmjerenju kazne optuženom trebao cijeliti njegovu upornost i bezobzirnost koje je ispoljio pri izvršenju krivičnog djela za koja je oglasen krivim pobijanom presudom.

Po ocjeni ovog suda, nisu opravdani žalbeni prigovoru Javnog tužilaštva da je iz razloga koje tužilaštvo navodi u žalbi, bilo mjesta da prvostepeni sud optuženom F. M. izrekne veću mjeru kazne zatvora od one koja mu je izrečena

pobijanom presudom, odnosno nije opravdan prigovor da se kaznom zatvora u trajanju od godine dana, koja je optuženom izrečena pobijanom presudom, neće moći postići propisana svrha kažnjavanja.

Naime, ako se imaju u vidu činjenice da je od izvršenja krivičnog djela pa do donošenja pobijane presude protekao duži vremenski period (oko 7 godina), da su prema nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra dr K. B., kod optuženog F. M. u vrijeme izvršenja krivičnog djela bile prisutne, a prisutne su i sada, psihopatske crte ličnosti, kao i pojačana potrošnja alkohola, a što je po ocjeni ovog suda sigurno imalo određenog uticaja na asocijalno ponašanje optuženog, (premda to ni u kom slučaju ne dovodi u pitanje uračunljivost, odnosno krivičnu odgovornost optuženog za učinjeno krivično djelo), te ako se imaju u vidu sve okolnosti pod kojima je krivično djelo učinjeno, kao i njegova konkretna težina, onda je realan zaključak da je kazna zatvora u trajanju od godine dana, koju je prvostepeni sud izrekao optuženom za predmetno krivično djelo, sasvim dovoljna da bi se postigla svrha kažnjavanja propisana u članu 33 KZ FBiH.

Pri odabiru, kako vrste, tako i visine krivične sankcije koju će izreći optuženom F. M. za učinjeno krivično djelo, prvostepeni sud je nesumnjivo vodio dovoljno računa o ranijoj osuđivanosti optuženog, jer na takav zaključak navodi vrsta i visina krivične sankcije koju mu je navedeni sud izrekao, a to je zatvorska kazna u trajanju od godine dana.

Isto tako nije argumentovana tvrdnja Javnog tužilaštva da je optuženi F. M. pri izvršenju predmetnog krivičnog djela silovanja za koje je oglašen krivim pobijanom presudom, ispoljio upornost i bezobzirnost.

Kako je ovaj sud utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se prvostepena presuda pobija žalbama: branioca optuženog F. M. – advokata S. M. i Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, to je na osnovu člana 313 Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine donio presudu kao u izreci, kojom je navedene žalbe odbio kao neosnovane te prvostepenu presudu potvrdio.

ZAPISNIČAR

Šakić Tanja

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Gligorević Ruža